

[Αυτόματη μετάφραση - Automatic translation \(Google translate\)](#)

[Σύνδεσμος απόφασης](#)

[<< Επιστροφή](#)

Απόφαση **1297 / 2022** (Β, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Αριθμός 1297/2022

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Παρασκευή Τσούμαρη, Προεδρεύουσα Αρεοπαγίτη (ως αρχαιότερο μέλος της συνθέσεως), Γεώργιο Αυγέρη, Ασπασία Μεσσηνιατή - Γρυπάρη, Εισηγήτρια, Παναγιώτη Βενιζελέα και Αλεξάνδρα Αποστολάκη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του την 1η Σεπτεμβρίου 2022, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αχιλλέα Ζήση και του Γραμματέα Γεράσιμου Βάλσαμου, για να δικάσει την αίτηση της αναιρεσείουσας - κατηγορουμένης Ε. Π. του Μ., κατοίκου ... η οποία παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Μιχάλη Δημητρακόπουλο, για αναίρεση της υπ'αριθ. 787/2022 απόφασης του Α' Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών.

Το Α' Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και η αναιρεσείουσα - κατηγορουμένη ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που περιλαμβάνονται στην από 21.6.2022 αίτησή της αναίρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 678/2022.

Αφού άκουσε Τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναίρέσεως και τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσείουσας, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση από 21.6.2022 αίτηση της Ε. Π. του Μ., που ασκήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της, με δήλωση στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, στις 21-6-2022, για αναίρεση της υπ' αριθμ. 787/2022 αποφάσεως του Α' Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, που καταχωρήθηκε στο ειδικό βιβλίο στις 3-6-2022, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, περιέχει δε σαφείς και ορισμένους λόγους αναίρέσεως και δη αυτούς της ελλείψεως ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής ουσιαστικής

ποινικής διάταξης (άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' Κ.Ποιν.Δ.). Επομένως, είναι παραδεκτή και πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω.

Κατά το άρθρο 235 παρ. 1 εδ. α' του Π.Κ. [όπως τούτο είχε αντικατασταθεί από την υποπαραγρ. ΙΕ. 6 του άρθρου δεύτερου του Ν. 4254/2014, καταλαμβάνει δε την επίδικη πράξη, ως εκ του χρόνου τελέσεώς της], "υπάλληλος, ο οποίος ζητεί ή λαμβάνει, άμεσα ή μέσω τρίτου, για τον εαυτό του ή για άλλον, οποιασδήποτε φύσης αθέμιτο ωφέλημα ή αποδέχεται την υπόσχεση παροχής τέτοιου ωφελήματος, για ενέργεια ή παράλειψή του σε σχέση με την άσκηση των καθηκόντων του, μελλοντική ή ήδη τελειωμένη, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 5.000 έως 50.000 ευρώ". Ήδη, με την κύρωση του νέου, ισχύοντος από 1-7-2019 (ν. 4619/2019) Π.Κ., για το υπόψη έγκλημα, διαγραφόμενο με την ίδια υποκειμενική και αντικειμενική υπόσταση, η απειλούμενη ποινή ορίστηκε σε φυλάκιση και χρηματική ποινή. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της δωροληψίας υπαλλήλου απαιτείται, εκτός από την ιδιότητα του δράστη ως υπαλλήλου, κατά την έννοια των άρθρων 13 περίπτωση α' του Π.Κ., η από μέρους αυτού του ίδιου ή δια μέσου άλλου απαίτηση ή αποδοχή ωφελημάτων που δεν δικαιούται ή αποδοχή υπόσχεσης προς παροχή αυτών (ωφελημάτων) για ενέργεια ή παράλειψή του, μελλοντική ή ήδη τελειωμένη, η οποία σχετίζεται με την άσκηση των καθηκόντων του και δεν αντίκειται προς αυτά, όπως τα καθήκοντα αυτά διαγράφονται ή προκύπτουν από το νόμο ή τους υπηρεσιακούς κανονισμούς ή τις διαταγές ή οδηγίες των προϊσταμένων του ή την υπηρεσιακή του σχέση ή τη φύση της υπηρεσίας του, είναι δε αδιάφορο, αν η ενέργεια ή η παράλειψη του υπαλλήλου πραγματοποιήθηκε ή αν αυτός σκόπευε ειλικρινά να την πραγματοποιήσει. Υποκειμενικώς, απαιτείται δόλος, δηλαδή γνώση του υπαλλήλου, ότι απαιτεί ή δέχεται τα ωφελήματα ή την υπόσχεση αυτών για ενέργεια ή παράλειψή του σχετιζόμενη με τα καθήκοντά του και θέληση αυτού να πράξει τούτο. Πρόκειται για έγκλημα υπαλλακτικώς μικτό, υπό την έννοια, ότι οι περισσότεροι τρόποι πραγμάτωσής του, που κατά την άνω διάταξη είναι α) η απαίτηση ωφελήματος, β) η αποδοχή του και γ) η αποδοχή υπόσχεσης για την ενέργεια ή την παράλειψη, μπορούν να εναλλαχθούν και, σε περίπτωση συνδρομής περισσότερων τρόπων, πραγματώνεται ένα μόνον έγκλημα (Α.Π. 748/2020, 718/2020). Επίσης, με τη διάταξη του άρθρου 47 του ήδη ισχύοντος Π.Κ., ορίζεται ότι "Όποιος, εκτός από την περίπτωση της παραγράφου 1 του προηγούμενου άρθρου, πρόσφερε με πρόθεση σε άλλον οποιαδήποτε συνδρομή πριν από την τέλεση ή κατά την τέλεση της άδικης πράξης που διέπραξε, τιμωρείται με μειωμένη ποινή (άρθρο 83). Το δικαστήριο μπορεί να επιβάλει την ποινή του αυτουργού, αν ο υπαίτιος προσφέρει άμεση συνδρομή κατά την τέλεση και στην εκτέλεση της πράξης, θέτοντας το αντικείμενο της προσβολής στη διάθεση του φυσικού αυτουργού." Από την διάταξη αυτή, όπου οι προβλέψεις για την απλή και την άμεση συνέργεια συγχωνεύονται σε μια διάταξη, για την ύπαρξη της

τελευταίας (άμεσης) στην τελούμενη από άλλον αξιόποινη πράξη, η οποία είναι δυνατή και επί παθητικής δωροδοκίας, απαιτείται παροχή άμεσης συνδρομής από τον δράστη στον αυτουργό κατά την τέλεση και στην εκτέλεση της κύριας πράξης, που προσεγγίζει εγγύτατα την αυτουργική τέλεση του εγκλήματος, ήτοι τέτοια που χωρίς αυτή (συνδρομή) δεν θα ήταν δυνατή με βεβαιότητα η διάπραξη του εγκλήματος, υπό τις περιστάσεις που τελέστηκε (Α.Π. 718/2020). Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Ποιν.Δ. ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ίδιου Κώδικα λόγο αναιρέσεως, όταν εκτίθενται σ' αυτήν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα προκύψαντα από την αποδεικτική διαδικασία πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελίωσαν και οι νομικοί συλλογισμοί με τους οποίους τα πραγματικά αυτά περιστατικά υπήχθησαν στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις που εφαρμόστηκαν. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της αποφάσεως, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο. Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι αναγκαίο, κατ' αρχάς, να αιτιολογείται ιδιαιτέρως στην καταδικαστική απόφαση, γιατί ο δόλος ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και προκύπτει από τις ειδικότερες συνθήκες τελέσεώς του και έτσι διαλαμβάνεται περί του δόλου αιτιολογία στην κύρια αιτιολογία για την ενοχή του κατηγορουμένου, εκτός εάν ο νόμος αξιώνει πρόσθετα στοιχεία για την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος, όπως η εν γνώσει ορισμένου περιστατικού τέλεση της πράξεως (άμεσος δόλος) ή ορισμένος περαιτέρω σκοπός (εγκλήματα με υπερχειλή υποκειμενική υπόσταση). Ειδικώς, ως προς τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία ελήφθησαν υπόψη από το δικαστήριο για την καταδικαστική του κρίση, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί να αναφέρονται αυτά γενικά κατά το είδος τους, χωρίς να απαιτείται να εκτίθεται: α) τι προέκυψε χωριστά από το καθένα από αυτά, β) η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους και γ) ποιο βαρύνει περισσότερο για τον σχηματισμό της δικαστικής κρίσεως. Απαιτείται μόνο να προκύπτει ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε, για τον σχηματισμό της δικανικής του πεπιοθήσεως, όλα τα αποδεικτικά στοιχεία και όχι μόνο μερικά απ' αυτά κατ' επιλογή, όπως αυτό επιβάλλεται από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 177 παρ. 1 και 178 του Κ.Π.Δ., αφού η αιτιολογία της δικαστικής αποφάσεως δεν μπορεί να είναι επιλεκτική, δηλαδή να στηρίζεται σε ορισμένα δεδομένα της αποδεικτικής διαδικασίας, χωρίς να συνεκτιμά άλλα που εισφέρθηκαν κατ' αυτήν, διότι τότε δημιουργούνται λογικά κενά, η αιτιολογία δε στην περίπτωση αυτή πάσχει και δεν θεωρείται εμπειριστατωμένη. Όμως, δεν αποτελούν λόγους αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα, η εσφαλμένη εκτίμηση και αξιολόγηση των μαρτυρικών

αποδείξεων και των εγγράφων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολόγησης κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη της συσχέτισης των αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους, καθόσον, στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας (Α.Π. 652/2021, 759/2020, 748/2020). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 510 παρ.1 Ε' του Κ.Ποιν.Δ. λόγο αναιρέσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης. Εσφαλμένη δε ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διάταξης υπάρχει, όταν ο δικαστής αποδίδει στο νόμο διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή τέτοιας διάταξης συντρέχει, όχι μόνο όταν το δικαστήριο της ουσίας δεν υπάγει σωστά τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ως αληθινά στη διάταξη που εφαρμόσθηκε, αλλά και όταν η διάταξη αυτή παραβιάσθηκε εκ πλαγίου, για το λόγο ότι στο πόρισμα της αποφάσεως, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του αιτιολογικού με το διατακτικό και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος από τον Άρειο Πάγο της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση στερείται νόμιμης βάσης (Α.Π. 718/2020).

Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλόμενης υπ' αριθμ. 787/2022 απόφασης, το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών δέχτηκε, κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη περί των πραγμάτων κρίση του, μετά από συνεκτίμηση όλων των αποδεικτικών μέσων που αναφέρει, ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Η εγκαλούσα Π. Μ. είχε συμπτώματα άλγους και μητροραγίας και επιθυμούσε να χειρουργηθεί άμεσα, άνευ αναμονής στο νοσοκομείο Αλεξάνδρα, από τον ιατρό Α. Ε.. Προκειμένου δε να χειρουργηθεί, εκτός σειράς, όπως έγινε δεκτό με τη με αριθμό 642-762/2021 αμετάκλητη ως προς αυτόν απόφαση του Α' Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών της ζήτησε χρήματα τα οποία θα ελάμβανε με τη μεσολάβηση της Ε. Π.. Αφού τελικά συμφωνήθηκε το χρηματικό ποσό των επτακοσίων ευρώ και το συγκέντρωσε η ασθενής-εγκαλούσα, η νυν κατηγορούμενη, συμφώνησε με την Μ. ότι είναι καλύτερα να δώσει τα χρήματα πριν τις εορτές ώστε να γίνει γρήγορα το χειρουργείο. Στα πλαίσια αυτά η κατηγορούμενη Ε. Π. παρείχε συνδρομή στο συγκατηγορούμενό της Α. Ε. στην άδικη πράξη που διέπραξε. Η νυν κατηγορούμενη Ε. Π. παρείχε συνδρομή σε άλλον πριν από τη τέλεση και κατά τη τέλεση άδικης πράξης που διέπραξε, ήτοι στο συγκατηγορούμενό της στη πρωτοβάθμια δίκη Α. Ε., ο οποίος όντας υπάλληλος κατά την έννοια του νόμου, με πρόθεση ζήτησε και έλαβε, άμεσα και με τη μεσολάβηση τρίτου, για τον εαυτό του, ωφελήματα οιοσδήποτε φύσης για ενέργεια του μελλοντική, που ανάγεται στα καθήκοντα του, και ο οποίος έχει ήδη καταδικαστεί με την με αριθμό 642-762/2021 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων, η οποία ως προς αυτόν είναι ήδη αμετάκλητη. Συγκεκριμένα, γνωρίζοντας τη πρόθεση του Α. Ε. να τελέσει το αδίκημα της δωροληψίας υπαλλήλου, ήτοι όντας γιατρός του ΕΣΥ (γυναικολόγος-μαιευτήρας) στο Γενικό Νοσοκομείο "Αλεξάνδρα", στα εξωτερικά ιατρεία

του οποίου ως ιατρός είχε περί τα μέσα Οκτωβρίου 2014 εξετάσει την εγκαλούσα, ζήτησε από αυτήν στις 7-11-2014 με την μεσολάβηση της Ε. Π. χρηματικό ποσό. Ειδικότερα κατόπιν μεταξύ τους συνεννόησης τηλεφώνησε η Ε. Π. για λογαριασμό του Α. Ε. στην εγκαλούσα και την ενημέρωσε ότι το κόστος της επέμβασης ανέρχεται στο ποσό των εννιακοσίων (900) Ευρώ, ενώ την 15-11-2014 είχε ζητήσει και ο ίδιος ο Α. Ε. άμεσα το ποσό αυτό και μάλιστα όταν η εγκαλούσα μετέβη στο χώρο που διατηρούσε στην ..., στην οδό ... στον .. όροφο, αυτός απαντώντας σε ερώτησή της σχετικά με το κόστος της επέμβασης, στην οποία θα υποβαλλόταν, της απάντησε "όσα είπατε με την Ε.", την νυν κατηγορουμένη. Περαιτέρω δε στο πλαίσιο διαπραγματεύσεων με την εγκαλούσα για τη μείωση του κόστους της χειρουργικής επέμβασης από τα 900 ευρώ στα 450-700 ευρώ, κατόπιν συνεννόησής της με τον Α. Ε., η κατηγορουμένη επικοινωνήσε και πάλι τηλεφωνικά με την εγκαλούσα για λογαριασμό του Ε. και της είπε ότι συμφωνούσε ο τελευταίος να μειωθεί το οικονομικό κόστος της χειρουργικής επέμβασης στο χρηματικό ποσό των επτακοσίων (700) ευρώ και ότι η επέμβαση θα πραγματοποιείτο περί τα τέλη Νοεμβρίου με αρχές Δεκεμβρίου (κατ' εξαίρεση, καθότι η κανονική αναμονή για το χειρουργείο ανερχόταν σε πέντε μήνες περίπου), ενώ την 24-12-2014 και περί ώρα 15.30' έξω από το νοσοκομείο "Ελενα Βενιζέλου" κατόπιν συνεννόησής της και πάλι με τον Ε. και καθότι δική του επιθυμία ήταν να του δοθεί το χρηματικό ποσό μέσω αυτής, συναντήθηκε η τελευταία με την εγκαλούσα και έλαβε για λογαριασμό του το εν λόγω χρηματικό ποσό των επτακοσίων ευρώ (700€), το οποίο της παρέδωσε η εγκαλούσα για την ως άνω αιτία, σε προσημειωμένα από τη Διεύθυνση Εσωτερικών Υποθέσεων της Ελληνικής Αστυνομίας, χαρτονομίσματα, βοηθώντας έτσι η κατηγορουμένη σπουδαία τον Ε. Α. πριν από την τέλεση και κατά την τέλεση της άδικης πράξης της δωροληψίας". Στη συνέχεια, το παραπάνω Δικαστήριο της ουσίας κήρυξε την κατηγορουμένη και ήδη αναιρεσείουςα ένοχη για την αξιόποινη πράξη της συνέργειας σε δωροληψία υπαλλήλου και, αφού αναγνώρισε στο πρόσωπό της την ελαφρυντική περίπτωση του άρθρου 84 παρ. 2ε του Π.Κ., την καταδίκασε σε ποινή φυλάκισης οκτώ (8) μηνών, με το ακόλουθο διατακτικό: "Η κατηγορουμένη παρείχε συνδρομή σε άλλον πριν από την τέλεση και κατά την τέλεση άδικης πράξης που διέπραξε ήτοι στον συγκατηγορούμενό της Γ κατηγορούμενο, Α. Ε., ο οποίος όντας υπάλληλος κατά την έννοια του νόμου, με πρόθεση ζήτησε και έλαβε, άμεσα και με τη μεσολάβηση τρίτου, για τον εαυτό του, ωφελήματα οποιοσδήποτε φύσης για ενέργεια του μελλοντική, που ανάγεται στα καθήκοντα του. Ειδικότερα γνωρίζοντας την πρόθεση του συγκατηγορουμένου της 1ου κατηγορουμένου Α. Ε. να τελέσει το ως άνω αδίκημα, ήτοι όντας ιατρός του ΕΣΥ (γυναικολόγος - μαιευτήρας) στο Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών "Αλεξάνδρα", στα εξωτερικά ιατρεία του οποίου υπό την ιδιότητα του αυτή είχε περί τα μέσα Οκτωβρίου του 2014 εξετάσει την εγκαλούσα, Π. Μ. του Ε., η οποία αντιμετώπιζε γυναικολογικό πρόβλημα (ινομυώματα στη μήτρα) και έχρηζε χειρουργικής αντιμετώπισης, ζήτησε από την εγκαλούσα την 07/11/2014 με

τη μεσολάβηση της κοινής τους γνωστής της κατηγορουμένης Ε. Π., ιδιώτη ιατρού - γυναικολόγου, το ποσό των εννιακοσίων (900) ευρώ για την ως άνω χειρουργική επέμβαση, στην οποία θα προέβαινε στο ως άνω Νοσοκομείο. Ειδικότερα κατόπιν μεταξύ τους (1ου και 2ης των κατηγορουμένων) συνεννόησης τηλεφώνησε η κατηγορουμένη για λογαριασμό του 1ου κατηγορουμένου στην εγκαλούσα την ενημέρωσε ότι το κόστος της επέμβασης ανέρχεται στο ποσό των εννιακοσίων (900) ευρώ, ενώ την 15/11/2014 ζήτησε και ο ίδιος ο 1ος κατηγορούμενος άμεσα το ποσό αυτό και δη όταν η εγκαλούσα μετέβη στο παράνομο ιατρείο που διατηρούσε στην στην οδό ... στον ... όροφο, αυτός απαντώντας σε ερώτηση της σχετικά με το κόστος της επέμβασης, στην οποία θα υποβαλλόταν, της απάντησε "όσα είπατε με την Ε. (εννοώντας τη 2η κατηγορουμένη)". Περαιτέρω δε στο πλαίσιο διαπραγματεύσεων με την εγκαλούσα για τη μείωση του κόστους της χειρουργικής επέμβασης από τα 900 ευρώ στα 450 - 700 ευρώ, κατόπιν συνεννόησης της με τον 1° κατηγορούμενο, η 2η κατηγορούμενη επικοινωνήσε και πάλι τηλεφωνικά με την εγκαλούσα για λογαριασμό του 1ου κατηγορουμένου και της είπε ότι συμφωνούσε ο 1ος κατηγορούμενος να μειωθεί το οικονομικό κόστος της χειρουργικής επέμβασης στο χρηματικό ποσό των επτακοσίων (700) ευρώ και ότι η επέμβαση θα πραγματοποιηθεί περί τα τέλη Νοεμβρίου με αρχές Δεκεμβρίου (κατ' εξαίρεση, καθότι η κανονική αναμονή για το χειρουργείο ανερχόταν σε πέντε μήνες περίπου), ενώ την 24/12/2014 και περί ώρα 15:30 έξω από το νοσοκομείο "Ελενα Βενιζέλου" κατόπιν συνεννόησής της και πάλι με τον 1ο κατηγορούμενο και καθότι δική του επιθυμία ήταν να του δοθεί το χρηματικό ποσό μέσω της 2ης κατηγορουμένης, συναντήθηκε η τελευταία με την εγκαλούσα και έλαβε για λογαριασμό του το εν λόγω χρηματικό ποσό των επτακοσίων ευρώ (700 €), το οποίο της παρέδωσε η εγκαλούσα για την ως άνω αιτία σε προσημειωμένα από τη Διεύθυνση Εσωτερικών Υποθέσεων της Ελληνικής Αστυνομίας, χαρτονομίσματα, βοηθώντας έτσι η 2η κατηγορουμένη σπουδαία τον 1ο κατηγορούμενο πριν από την τέλεση και κατά την τέλεση της άδικης πράξης της δωροληψίας, την οποία αυτός τέλεσε. Με αυτά που δέχθηκε το Δικαστήριο της ουσίας, διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Π.Δ., ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα, χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά, στα οποία στήριξε την κρίση του για τη συνδρομή των στοιχείων που συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος για το οποίο καταδικάστηκε η αναιρεσείουσα, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε αυτά και τους νομικούς συλλογισμούς, με βάση τους οποίους υπήγαγε τα περιστατικά που αποδείχθηκαν στις διατάξεις των άρθρων 47, 13 παρ. 1 περ. α' και 235 εδ. α' του Π.Κ. που εφαρμόστηκαν, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, με ελλιπή, δηλαδή ή αντιφατική αιτιολογία και έτσι δεν στέρησε αυτήν νόμιμης βάσης. Ειδικότερα, αναφέρονται στο προοίμιο του σκεπτικού όλα τα αποδεικτικά μέσα (μάρτυρες κατηγορίας,

πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης, έγγραφα που αναγνώστηκαν στο ακροατήριο και απολογία της κατηγορουμένης), από τα οποία το Δικαστήριο συνήγαγε τα περιστατικά που προεκτέθηκαν και κατέληξε στην καταδικαστική του κρίση, χωρίς να παρίσταται αναγκαία, κατά νόμο, η αναλυτική παράθεσή τους, η αναφορά του τί προκύπτει από το καθένα ξεχωριστά, όπως και η συγκριτική στάθμιση και αξιολογική συσχέτιση και εκτίμηση του περιεχομένου τους, αφού ουδόλως συνάγεται ότι το Δικαστήριο για τον σχηματισμό της δικανικής του πεποίθησης περιορίστηκε επιλεκτικά σε ορισμένα αποδεικτικά μέσα και αγνόησε τα υπόλοιπα. Όσον αφορά δε στην, τελούμενη με διάφορους τρόπους, αξιόποινη πράξη της δωροληψίας, ως συνεργός στην οποία καταδικάστηκε η αναιρεσείουσα, με σαφήνεια εκτίθεται στην προσβαλλόμενη απόφαση με ποιο από τους υπαλλακτικούς αυτούς τρόπους τελέστηκε αυτή. Πιο συγκεκριμένα, αναφέρεται ότι ο φυσικός αυτουργός Ε. Α., ιατρός του ΕΣΥ (γυναικολόγος -μαιευτήρας) στο Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών "Αλεξάνδρα", όντας υπάλληλος κατά την έννοια του άρθρου 13 περ. α' του Π.Κ., ζήτησε και έλαβε για τον εαυτό του, με τη μεσολάβηση τρίτου (της αναιρεσείουσας), αθέμιτο ωφέλημα και δη το ποσό των 700 ευρώ, προκειμένου να υποβληθεί η εγκαλούσα σε γυναικολογικής φύσεως χειρουργική επέμβαση, προσδιορίζεται δηλαδή σαφώς η ενέργεια χάριν της οποίας συνέβη η δωροδοκία. Επιπλέον, διευκρινίζεται ότι η ενέργεια αυτή, η οποία έγινε (από τον φυσικό αυτουργό) στο ως άνω δημόσιο νοσοκομείο, ανάγεται στις υπηρεσιακές του υποχρεώσεις, ως ιατρού του εν λόγω νοσοκομείου και περιλαμβάνεται στον κύκλο των αρμοδιοτήτων του και των καθηκόντων του, ως γυναικολόγου. Επίσης, περιγράφεται αναλυτικά ο τρόπος που έδρασε η κατηγορουμένη -αναιρεσείουσα (γυναικολόγος -ιδιώτης ιατρός), η οποία παρέσχε συνδρομή, πριν από την τέλεση της πράξης από το φυσικό αυτουργό, διαπραγματευθείσα με την εγκαλούσα Π. Μ. για το ύψος του αιτηθέντος ποσού, αλλά και κατά την τέλεση αυτής, λαμβάνοντας η ίδια από την εγκαλούσα, για λογαριασμό του φυσικού αυτουργού, το εν λόγω χρηματικό ποσό των επτακοσίων (700) ευρώ, χωρίς να υφίσταται προς τούτο νόμιμη υποχρέωση. Περαιτέρω, αιτιολογείται επαρκώς ο δόλος της αναιρεσείουσας, αφού προσδιορίζεται η γνώση και η θέλησή της να ζητήσει και να λάβει, για λογαριασμό του φυσικού αυτουργού, το ως άνω ποσό, το οποίο ο τελευταίος δεν εδικαιούτο, για μελλοντική του ενέργεια που ανάγονταν στα καθήκοντά του και δη για την εκ μέρους του διενέργεια χειρουργικής επέμβασης γυναικολογικής φύσεως. Διαλαμβάνεται δε στην απόφαση ότι η αναιρεσείουσα γνώριζε το εγκληματικό σχέδιο και την επιχειρούμενη δωροληψία του φυσικού αυτουργού, η ίδια δε με πρόθεση προσέφερε τη συνδρομή της για την ολοκλήρωση του σχεδίου του αυτού, υπερθεματίζοντας σχετικά με την αθέμιτη απαίτηση και λήψη εκ μέρους του, του ως άνω χρηματικού ποσού. Οι εμπειρεχόμενες στους πιο κάτω αναιρετικούς λόγους λοιπές διάσπαρτες αιτιάσεις, που αναφέρονται σε διαφορετική αξιολόγηση των αποδεικτικών μέσων και, με την επίφαση της έλλειψης αιτιολογίας και νόμιμης βάσης, πλήττουν την ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας, είναι

απαράδεκτες, αφού συνιστούν αμφισβήτηση των εις βάρος της αναιρεσείουσας ουσιαστικών παραδοχών της προσβαλλόμενης απόφασεως. Επομένως, οι από τη διάταξη του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' του Κ.Π.Δ., προβαλλόμενοι, πρώτος, δεύτερος και τρίτος, λόγοι της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, με τους οποίους πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης, ως προς την επί της ενοχής κρίση του Δικαστηρίου, σε σχέση με τη στοιχειοθέτηση της πράξεως της συνέργειας σε δωροληψία υπαλλήλου, είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν. Στη διάταξη του άρθρου 79 του ισχύοντος από 1-7-2019 νέου Π.Κ. (ν. 4619/2019), όπως η παράγραφος 7 αυτού ισχύει μετά την αντικατάστασή της με το άρθρο 12 περ. 1 του ν. 4637/2019 (ΦΕΚ Α 180/18.11.2019), για τη δικαστική επιμέτρηση της ποινής ορίζονται τα ακόλουθα: "1. Με την επιμέτρηση της ποινής καθορίζεται η ανάλογη και δίκαιη τιμωρία του εγκλήματος με βάση τη βαρύτητα της πράξης και το βαθμό ενοχής του υπαιτίου γι' αυτή. Το δικαστήριο σταθμίζει τα στοιχεία που λειτουργούν υπέρ και σε βάρος του υπαιτίου και συνεκτιμά τις συνέπειες της ποινής για τον ίδιο και τους οικείους του. 2. Για την εκτίμηση της βαρύτητας του εγκλήματος το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του: α) τη βλάβη που προξένησε το έγκλημα ή τον κίνδυνο που προκάλεσε, β) τη φύση, το είδος και το αντικείμενο του εγκλήματος, καθώς επίσης όλες τις περιστάσεις χρόνου, τόπου, μέσων και τρόπου που συνόδευσαν την προπαρασκευή ή την εκτέλεσή του. 3. Για την εκτίμηση του βαθμού ενοχής του υπαιτίου, το δικαστήριο εξετάζει: α) την ένταση του δόλου ή το βαθμό της αμέλειάς του, β) τα αίτια που τον ώθησαν στην εκτέλεση του εγκλήματος, την αφορμή που του δόθηκε και τον σκοπό που επιδίωξε, γ) τον χαρακτήρα του και τον βαθμό της ανάπτυξής του που επηρέασαν την πράξη, δ) τις ατομικές και κοινωνικές περιστάσεις και την προηγούμενη ζωή του στο μέτρο που σχετίζονται με την πράξη, ε) τον βαθμό της δυνατότητας και της ικανότητάς του να πράξει διαφορετικά, στ) τη διαγωγή του κατά τη διάρκεια της πράξης και μετά την πράξη και ιδίως τη μετάνοια που επέδειξε και την προθυμία του να επανορθώσει τις συνέπειες της πράξης του. 4. Στοιχεία που λειτουργούν υπέρ του υπαιτίου θεωρούνται ιδίως: α) το ότι αυτός διαδραμάτισε έναν σαφώς υποδεέστερο ρόλο σε πράξη που τελέστηκε από πολλούς, β) το ότι τέλεσε την πράξη σε δικαιολογημένη συναισθηματική φόρτιση, γ) το ότι έθεσε τον εαυτό του στη διάθεση των αρχών χωρίς σημαντική καθυστέρηση, ενώ μπορούσε να διαφύγει, δ) το ότι διευκόλυνε ουσιαστικά την εξιχνίαση του εγκλήματος. 5. Στοιχεία που λειτουργούν σε βάρος του υπαιτίου θεωρούνται ιδίως: α) η κατ' επάγγελμα τέλεση της πράξης, β) η ιδιαίτερη σκληρότητα, γ) η εκμετάλλευση της εμπιστοσύνης του θύματος, δ) το γεγονός ότι το θύμα δεν μπορούσε να προστατεύσει τον εαυτό του, ε) το ότι ο υπαίτιος διαδραμάτισε ιθύνοντα ρόλο σε πράξη που τελέστηκε με συμμετοχή πολλών. 6. Στοιχεία που έχουν αξιολογηθεί από τον νομοθέτη για τον προσδιορισμό της απειλούμενης ποινής δεν λαμβάνονται από το δικαστήριο επιπροσθέτως υπόψη κατά την επιμέτρησή της. 7. Στην απόφαση αναφέρονται ρητά οι λόγοι που

δικαιολογούν την κρίση του δικαστηρίου για την επιμέτρηση της ποινής που επέβαλε. Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι στο άρθρο 79 περιλαμβάνονται γενικοί κανόνες για τον τρόπο επιμέτρησης όλων των ποινών. Ορίζεται αρχικά ότι με την επιμέτρηση της ποινής καθορίζεται από το δικαστή η ανάλογη και δίκαιη τιμωρία του εγκλήματος με βάση τη βαρύτητα της πράξης και την ενοχή του δράστη γι' αυτή, ενώ διευκρινίζεται ακόμη ότι το δικαστήριο δεν οφείλει απλώς να σταθμίσει τα στοιχεία του εγκλήματος, που λειτουργούν υπέρ και σε βάρος του υπαιτίου, αλλά πρέπει επιπλέον να συνεκτιμά τις συνέπειες της ποινής για τον ίδιο και τους οικείους του. Στη δεύτερη παράγραφο αναφέρονται τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνει υπόψη το δικαστήριο για να εκτιμήσει τη βαρύτητα του εγκλήματος, στην τρίτη περιγράφονται τα στοιχεία που λαμβάνει υπόψη του ο δικαστής για να εκτιμήσει την ενοχή του δράστη και στην τέταρτη μνημονεύονται οι όροι που λειτουργούν υπέρ του υπαιτίου κατά την επιμέτρηση της ποινής του, η απαρίθμηση των οποίων, όπως προκύπτει από τη χρήση της λέξης "ιδίως", είναι ενδεικτική. Αντίστροφα, στην πέμπτη παράγραφο μνημονεύονται, και πάλι ενδεικτικά, τα στοιχεία που λειτουργούν σε βάρος του υπαιτίου, ενώ στην έκτη παράγραφο διευκρινίζεται ότι στοιχεία, που έχουν αξιολογηθεί από το νομοθέτη για τον προσδιορισμό της απειλούμενης ποινής, δεν λαμβάνονται από το δικαστήριο επιπροσθέτως υπόψη για την επιμέτρησή της. Τέλος, κατά την έβδομη παράγραφο του εν λόγω άρθρου 79 Π.Κ., στην απόφαση πρέπει να αναφέρονται ρητά οι λόγοι που δικαιολογούν την κρίση του δικαστηρίου για την επιμέτρηση της ποινής που επέβαλε. Από την παραπάνω διάταξη προκύπτει ότι η επιμέτρηση της ποινής, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, ανήκει στην κυριαρχική κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, το οποίο λαμβάνει υπόψη τη βαρύτητα του εγκλήματος και την προσωπικότητα του κατηγορουμένου, όπως αυτά προκύπτουν από τα πραγματικά περιστατικά που έγιναν δεκτά για την ενοχή του (Α.Π. 1337/2020). Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την επισκόπηση του περί της επιβληθείσας ποινής σκεπτικού της προσβαλλόμενης απόφασης, αναφέρονται, κατά πιστή μεταφορά, τα ακόλουθα: "Το Δικαστήριο, κατά το άρθρο 79 Π.Κ. "1. Με την επιμέτρηση της ποινής καθορίζεται η ανάλογη και δίκαιη τιμωρία του εγκλήματος με βάση τη βαρύτητα της πράξης και το βαθμό ενοχής του υπαιτίου γι' αυτή. Το δικαστήριο σταθμίζει τα στοιχεία που λειτουργούν υπέρ και σε βάρος του υπαιτίου και συνεκτιμά τις συνέπειες της ποινής για τον ίδιο και τους οικείους του. 2. Για την εκτίμηση της βαρύτητας του εγκλήματος το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του: α) τη βλάβη που προξένησε το έγκλημα ή τον κίνδυνο που προκάλεσε, β) τη φύση, το είδος και το αντικείμενο του εγκλήματος, καθώς επίσης όλες τις περιστάσεις χρόνου, τόπου, μέσων και τρόπου που συνόδευσαν την προπαρασκευή ή την εκτέλεσή του. 3. Για την εκτίμηση του βαθμού ενοχής του υπαιτίου, το δικαστήριο εξετάζει: α) την ένταση του δόλου ή το βαθμό της αμέλειάς του, β) τα αίτια που τον ώθησαν στην εκτέλεση του εγκλήματος, την αφορμή που του δόθηκε και τον σκοπό που επιδίωξε, γ) τον χαρακτήρα του και τον βαθμό της ανάπτυξής του που επηρέασαν την πράξη, δ) τις ατομικές

και κοινωνικές περιστάσεις και την προηγούμενη ζωή του στο μέτρο που σχετίζονται με την πράξη, ε) τον βαθμό της δυνατότητας και της ικανότητάς του να πράξει διαφορετικά, στ) τη διαγωγή του κατά τη διάρκεια της πράξης και μετά την πράξη και ιδίως τη μετάνοια που επέδειξε και την προθυμία του να επανορθώσει τις συνέπειες της πράξης του. 4. Στοιχεία που λειτουργούν υπέρ του υπαιτίου θεωρούνται ιδίως: α) το ότι αυτός διαδραμάτισε έναν σαφώς υποδεέστερο ρόλο σε πράξη που τελέστηκε από πολλούς, β) το ότι τέλεσε την πράξη σε δικαιολογημένη συναισθηματική φόρτιση, γ) το ότι έθεσε τον εαυτό του στη διάθεση των αρχών χωρίς σημαντική καθυστέρηση, ενώ μπορούσε να διαφύγει, δ) το ότι διευκόλυνε ουσιαστικά την εξιχνίαση του εγκλήματος. 5. Στοιχεία που λειτουργούν σε βάρος του υπαιτίου θεωρούνται ιδίως: α) η κατ' επάγγελμα τέλεση της πράξης, β) η ιδιαίτερη σκληρότητα, γ) η εκμετάλλευση της εμπιστοσύνης του θύματος, δ) το γεγονός ότι το θύμα δεν μπορούσε να προστατεύσει τον εαυτό του, ε) το ότι ο υπαίτιος διαδραμάτισε ιθύνοντα ρόλο σε πράξη που τελέστηκε με συμμετοχή πολλών. 6. Στοιχεία που έχουν αξιολογηθεί από τον νομοθέτη για τον προσδιορισμό της απειλούμενης ποινής δεν λαμβάνονται από το δικαστήριο επιπροσθέτως υπόψη κατά την επιμέτρησή της. 7. Στην απόφαση αναφέρονται ρητά οι λόγοι που δικαιολογούν την κρίση του δικαστηρίου για την επιμέτρηση της ποινής". Στην προκειμένη περίπτωση, πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 84 παρ. 2ε του Π.Κ., η κατηγορούμενη επέδειξε καλή συμπεριφορά επί μακρό χρονικό διάστημα μετά την τέλεση της πράξης και πρέπει να της αναγνωρισθεί το ελαφρυντικό αυτό". Χωρίς να μνημονεύονται όμως τα στοιχεία που στάθμισε το δικαστήριο και τα κριτήρια του ανωτέρω άρθρου, που χρησιμοποίησε για την εκτίμηση των στοιχείων αυτών, ήτοι χωρίς να αναφέρονται ρητά οι λόγοι που δικαιολογούν την κρίση του για την επιμέτρηση της ποινής που επέβαλε, όπως επιτάσσει η παρ. 7 της άνω διατάξεως, η ως άνω αιτιολογία δεν είναι ειδική και εμπειριστατωμένη και συνακόλουθα ο σχετικός τέταρτος λόγος αναιρέσεως, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του Κ.Ποιν.Δ., περί ελλείψεως αιτιολογίας ως προς την επιμέτρηση της ποινής, είναι βάσιμος. Πρέπει, επομένως, κατά παραδοχή του, να αναιρεθεί εν μέρει η προσβαλλομένη απόφαση και δη μόνο κατά τη διάταξή της που αφορά στην επιμέτρηση της ποινής και να παραπεμφθεί η υπόθεση, σύμφωνα με το άρθρο 519 του Κ.Ποιν.Δ., στο ίδιο Δικαστήριο που εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση, αφού είναι δυνατή η συγκρότησή του από άλλους Δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως, απορριπτομένης κατά τα λοιπά της ενδίκου αιτήσεως αναιρέσεως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΝΑΙΡΕΙ εν μέρει την υπ' αριθμ. 787/2022 απόφαση του Α' Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών και συγκεκριμένα μόνο κατά τη διάταξή της που αφορά στην επιμέτρηση της ποινής.

ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙ την υπόθεση, κατά το ως άνω αναιρούμενο μέρος της, για νέα, κατά το μέρος

αυτό, συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, συντιθέμενο από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ κατά τα λοιπά την από 21.6.2022 αίτηση της Ε. Π. του Μ., κατοίκου ... επί της οδού ... για αναίρεση της άνω υπ' αριθμ. 787/2022 αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 15 Σεπτεμβρίου 2022.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 7 Οκτωβρίου 2022.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[<< Επιστροφή](#)